

Beeld: Wout Overkamp

VETERAAN

Deze warmte heeft hij al jaren niet meer gevoeld. Het is avond, de lampen op straat stralen kil en ijsig licht, de tegels een schaatsbaan, alles is ijskoud maar iets verderop staat zijn huis en de lichten branden er fel. Hij kijkt door de met sneeuw bedolven takken heen en ziet zijn moeder, maar toch blijft hij buiten. Vlak na zijn achttiende verjaardag moest hij het leger in. Hij is meer dan twee jaar weggeweest en nu hij eindelijk weer terug is, heeft hij de moed niet om terug te keren. Hij schaamt zich voor wat hij geworden is: een machine.

Hij vervolgt zijn pad door de Naardense vesting en hoe verder hij loopt, hoe groter de vertwijfeling. Bang dat zijn moeder hem niet meer zal herkennen. Dat ze hem heeft opgegeven en niet meer verwacht. Hij herinnert het zich goed: het bloed, de kogels, het lawaai...

Het was een van de grootste en bloedigste slagen ooit, niemand weet hoeveel het er levend vanaf hebben gebracht. Hij zal haar rust verstoren met zijn wederkeer, daarom kan hij niet naar binnen. Hij moet en zal genoeg nemen met deze aanblik alvorens hij weer weggaat, om nooit meer terug te keren. En toch, zonder het te willen, alsof hij aan een onzichtbaar draad getrokken wordt, zet hij stappen dichterbij.

Een stem roept hem, een herkenbare stem: *liefje, kom thuis, maak een einde aan dit lijden*. Hij ziet haar nu, hij ziet haar van dichtbij. Het is de warmte van haar stem die het ijs doet smelten en de bloemen weer laat bloeien. Zij is het, zijn moeder, die door de ijzige straten rent, verlangend naar haar zoon en niet wetend dat hij een dove geworden is.